

Daniels bok – Nummer åttisju

Avsløring av lignelsen om de ti jomfruene: en dyptgripende reise gjennom adventisthistorien

Jeff Pippenger
2024-02-20

Liknelsen om de ti jomfruene illustrerer adventfolkets erfaring.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Millerittiske adventister oppfylte lignelsen til punkt og prikke.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, fem av dem kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, likesom den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være sannhet for denne tid inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Historien om den første engels bevegelse representerer den tredje engels bevegelse, og lignelsens endelige fokus er hvorvidt jomfruene eier oljen, som er budskapet om sildigregnet.

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem kjenner sjelens kval for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker føres til fremtiden, når signalet vil bli gitt: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham.’ Men noen vil ha utsatt å skaffe seg oljen til å fylle lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen er et bilde på, ikke kan overføres. Den oljen er Kristi rettferdighet. Den representerer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for et annet. Hver og en må selv oppnå en karakter rensset fra enhver syndens plett.» Bible Echo, 4. mai 1896.

«Oljen» i lignelsen representerer «karakter», og også «Kristi rettferdighet». En helliggjort karakter frembringes bare av dem som spiser Guds Ord.

Hellige dem ved din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17,17.

«Oljen» er også budskapene fra Guds Ånd.

«Gud vanæres når vi ikke mottar de budskapene han sender oss. Slik avslår vi den gylne oljen som han ville utgyte i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørke.» Review and Herald, 20. juli 1897.

«Oljen» er budskapene i Guds Ord som formidler den helliggjørende nærvær av Kristi rettferdighet. I lignelsen om de ti jomfruer, som også er profetien i Habakkuk kapittel to, er midnattsropets budskap, som er budskapet om Kristi rettferdighet, slik det ble representert ved Jones' og Waggoners budskap under opprøret i 1888.

«Herren sendte i sin store miskunn et høyest dyrebart budskap til sitt folk gjennom eldste Waggoner og Jones. Dette budskapet skulle bringe den opphøyde Frelser, offeret for hele verdens synder, mer fremtredende fram for verden. Det framholdt rettferdiggjørelse ved tro på Stedfortrederen; det innbød folket til å ta imot Kristi rettferdighet, som blir åpenbart i lydighet mot alle Guds bud. Mange hadde mistet Jesus av syne. De trengte å få sine øyne vendt mot hans guddommelige person, hans fortjenester og hans uforanderlige kjærlighet til menneskeslekten. All makt er gitt i hans hender, for at han kan dele ut rike gaver til menneskene og meddele den hjelpeløse menneskelige redskap den uvurderlige gave av sin egen rettferdighet. Dette er det budskap som Gud befalte skulle gis til verden. Det er den tredje engels budskap, som skal forkynnes med høy røst og ledsages av utgytelsen av hans Ånd i rikt mål.» Testimonies to Ministers, 91.

Budskapet er budskapet om senregnet.

«Senregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Da den veldige engelen steg ned den 11. september 2001, begynte senregnet å dryppe, og millerittenes historie, slik den er fremstilt i lignelsen om de ti jomfruer og i Habakkuk kapittel to, begynte å gjenta seg. Det var da Guds folk i den siste tid åt boken som var i engelens hånd, og derved ble ledet tilbake til Jeremias gamle stier, og således ble de vektere som skulle lyde advarselens basun. Basunens advarsel var det laodikeiske budskap, fremstilt av Jesaja som et høyt rop.

Rop høyt, spar ikke, løft din røst som en basun, og forkynn mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder. Jesaja 58:1.

Reformasjonsbevegelsen til den første og den tredje engel begynner ved en «endetid». På det tidspunktet finner det sted en «økning av kunnskap» som vil prøve den da levende generasjon, men først etter at kunnskapen er offentliggjort som et formalisert budskap. Deretter blir det formaliserte budskapet «gitt kraft», og denne bemyndigelsen kjennetegnes ved en engels nedstigning. Engelen nedstigning identifiserer Habakkuks strid, og to klasser begynner å identifisere et budskap som enten er det sanne eller det forfalskede budskap om senregnet. De trofaste blir deretter Guds vektere, som begynner å blåse i en advarende basun.

Det sanne basunbudskapet er grunnlagt på det lyset som er framstilt på Habakkuks to tavler. Det er advarselen til Laodikea, og den advarselen som identifiserer Guds folks synder. Striden tiltar inntil den første skuffelsen, da den ene klassen blir «spotternes forsamling», og de sanne vektere blir kalt til å vende tilbake til den nidkjærhet for budskapet som de tidligere hadde vist før skuffelsen. Da vektene vendte tilbake, erkjente de at de befant seg i «dryingstiden», og at budskapet som hadde slått feil, i virkeligheten skulle bli oppfylt, men i Guds orden. Dette budskapet ble utviklet over en kort tidsperiode (men like fullt en tidsperiode), og når budskapet kommer, framstilles det som budskapet om «midnattsropet», som ganske enkelt er en tiltagende forsterkning av det budskapet som begynte å bli gitt kraft da engelen steg ned.

Ved budskapets ankomst ble en adskillelse mellom dem som hadde inntatt vekternes stilling ved engelens nedstigning, og dem som nektet, fullt ut gjennomført. Denne adskillelsen markerer det punkt hvor seglet blir satt på de hundre og førtifire tusen, forut for utgytelsen av det sene regn uten den «måling» som ble lagt på det sene regn som begynte da engelen steg ned.

Millerittenes historie er en illustrasjon av sildigregnet under beseglingen av de hundre og førtifire tusen. I denne historien var Habakkuks strid grunnlagt på et sant og et falskt budskap om sildigregnet. Paulus identifiserer én klasse som dem som har kjærlighet til sannheten, og den andre klassen som dem som mottar kraftig villfarelse fordi de ikke har kjærlighet til sannheten, og fordi de har trodd «løgnen».

Millerittbevegelsen representerer en utvikling av sannheten som øker i kunnskap og kraft fra «endetiden» og helt frem til Den Hellige Ånds utgytelse ved Midnattsropet. Millerittbevegelsen identifiserte visse bestemte veimerker som har sine paralleller, slik som en «endetid», en «formalisering» av budskapet representert ved «økningen av kunnskap», en «bemyndigelse» av budskapet markert ved at en engel stiger ned, en «første skuffelse» som innleder lignelsen om de ti jomfruer, en utgytelse av Den Hellige Ånd fremstilt som «Midnattsropet», og deretter en endelig «annen skuffelse», hvor en dispensasjonell dør «lukkes» og en annen dispensasjonell dør «åpnes».

«Gud har gitt budskapene i Åpenbaringen 14 sin plass i profetiens rekke, og deres gjerning skal ikke opphøre før avslutningen på denne jordens historie. Den første og den andre engels budskap er fortsatt sannhet for denne tid, og skal løpe parallelt med dette som følger. Den tredje engel forkynner sin advarsel med høy røst. 'Etter dette,' sa Johannes, 'så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, som hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.' I denne opplysning er lyset fra alle de tre budskapene forent.» The 1888 Materials, 804.

Millerittbevegelsen, som er et forbilde på de hundre og førtifire tusens bevegelser, var knyttet til profetiene om de to tusen og tre hundre år og de to tusen fem hundre og tjue år i Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten. «Endens tid» inntraff ved avslutningen av «sju tider» med Guds harme mot Israels nordlige rike. Den formelle utformingen av Millers budskap i 1831 inntraff to hundre og tjue år etter utgivelsen av King James-bibelen.

«Herr Miller, i likhet med dem som i andre land ble beveget ut av dette budskapet, tenkte først å oppfylle sitt kall ved å skrive og publisere i de offentlige tidsskriftene og i pamfletter. Han offentliggjorde først sine synspunkter i Vermont Telegraph, et baptistblad, trykt i Brandon, Vt. Dette var i året 1831.» John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Bevegelsen i den tredje engelens «endetid» kom i 1989, ved avslutningen av ett hundre og tjueseks år fra opprøret i 1863. «Ett hundre og tjueseks» er et symbol på «de sju tider». Begge bevegelsene begynte med en oppfyllelse av «de sju tider».

Budskapet om den tredje engels bevegelse ble formalisert i 1996 ved utarbeidelsen av en artikkelserie med tittelen The Time of the End, som var blitt publisert i et tidsskrift kalt Our Firm Foundation. Disse artiklene ble publisert to hundre og tjue år etter Uavhengighetserklæringen i 1776. Budskapet i begge bevegelsene ble formalisert to hundre og tjue år etter en historie som var direkte knyttet til budskapet som kom ved slutten av de to hundre og tjue årene.

Tallet «to hundre og tjue» representerer forbindelsen (en lenke) mellom de «sju tider» med Guds harme mot det sørlige riket Juda, som begynte i 677 f.Kr., og begynnelsen på de to tusen tre hundre årene i Daniel kapittel åtte, vers fjorten, i 457 f.Kr. Tallet to hundre og tjue knytter de to profetiene sammen, og de to profetiene ble fremstilt sammen i adventismens grunnleggende vers, som er Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten. I disse versene presenterte Kristus seg profetisk som «den visse hellige», som er oversettelsen fra det hebraiske ordet «Palmoni», som betyr «Den underfulle teller».

Den Vidunderlige Tallsetter introduserer de to synene som representerer de to profetiske linjene, i nettopp de to versene som søster White identifiserer som adventismens sentrale søyle. Utgangspunktet er forbundet ved den symbolske forbindelsen på to hundre og tjue år til tidspunktet da de oppfylles i 1844. Habakkuk kapittel to avsluttes med vers tjue, og markerer således tallet «to hundre og tjue» med et annet uttrykk ved den Vidunderlige Tallsetter, for verset identifiserer et grunnleggende kjennetegn ved den antitypiske forsoningsdagen som begynte på den datoen.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

De to profetiske tidsperiodene som utgjør adventismens sentrale søyle, og som ble innført direkte av den Underfulle Tallsetter, er knyttet sammen ved to hundre og tjue år, og Jesus (den Underfulle Tallsetter), som alltid identifiserer slutten på en ting med begynnelsen på en ting, markerte deres avslutning den 22. oktober 1844 med tallet to hundre og tjue.

Bevegelsen til den første engel begynte, likesom bevegelsen til den tredje engel, ved en «endetid» (henholdsvis 1798 og 1989), hvor «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks blir identifisert. Det neste veimerket i begge historier er kjennetegnet ved avslutningen av to hundre og tjue år, også et profetisk kjennetegn ved «de sju tider», for utgangspunktene for de to synene (chazon og march) representerer en periode på to hundre og tjue år som knytter dem sammen.

Utgivelsen av King James-bibelen i 1611, formaliseringen av Millers budskap slik det ble publisert i avisen Vermont Telegraph, utarbeidelsen av Uavhengighetserklæringen og publiseringen av The Time of the End i tidsskriftet Our Firm Foundation var alle publikasjoner. Begynnelsen og slutten på begge periodene på to hundre og tjue år representerer en publikasjon som det historiske veimerket. Tallet «to hundre og tjue» er et symbol på en profetisk forbindelse, og alle de fire publikasjonene er forbundet ved at de er publikasjoner, og også ved budskapet som i deres respektive historier fremstilles som «kunnskapens økning».

Bibelen i 1611 representerer evangeliets kommunikasjon fra de himmelske forgårder til menneskeheten. Millers budskap ble satt innenfor rammen av tidsprofetiene, og de to hellige tavlene hos Habakkuk gjør det lett å erkjenne at Millers budskap ble fremstilt grafisk ved historiske linjer. «Vermont» betyr «et grønt fjell», og ifølge inspirasjonen er «grønt» et symbol på tro.

«Denne drømmen ga meg håp. Den grønne snoren representerte tro for mitt sinn, og skjønnheten og enkelheten i det å stole på Gud begynte å gå opp for min sjel.» Christian Experience and Teachings, 28.

Millers budskap ble formulert og fremført fra den trofaste kirke, for et «fjell» i de siste dager er en «kirke».

Og det skal skje i de siste dager at fjellet med Herrens hus skal stå fast grunnfestet som det høyeste blant fjellene og opphøyd over haugene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens fjell, til Jakobs Guds hus; og han skal lære oss sine veier, og vi vil vandre på hans stier. For fra Sion skal loven utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Millers formaliserte prøvelsesbudskap kom fra den trofaste menighet, og publikasjonen kalt The Telegraph representerer et budskap fra himmelen, slik også King James Bible gjorde; for ordet «telegraph», som er dannet av to greske ord, er et budskap fra det fjerne. Det første ordet (tele) betyr «fjern» eller «langt borte», og det andre ordet (grapho), «å skrive eller nedtegne». Sammen betyr de «å skrive eller overføre på avstand». I 1611 overførte Gud, gjennom frembringelsen av King James Bible, sitt budskap fra himmelen, og ved slutten av to hundre og tjue år overførte også Millers budskap, slik det først ble formalisert i 1831 i Vermont Telegraph, Guds budskap fra himmelen. Dette budskapet var den «økning i kunnskap» som ble åpnet ved «endens tid» i 1798, og som deretter frembrakte en tretrinns prøvelsesprosess for den generasjonen. Denne historien var et forbilde på Future for Americas historie.

Uavhengighetserklæringen i 1776 representerer begynnelsen på jorddyret i Åpenbaringen tretten. Den representerer begynnelsen på Amerikas forente stater, og gjør dermed den begrensede uavhengigheten ved slutten av Amerikas forente stater identifiserbar. Budskapet til Future for America (slik navnet antyder), identifiserer avslutningen som er forbilledlig framstilt i begynnelsen ved utgivelsen av Uavhengighetserklæringen. To hundre og tjue år senere, i 1996, mottok den tjenesten som hadde produsert tidsskriftet The Time of the End, den juridiske enheten som tidligere hadde fått navnet Future for America. Det året ble tidsskriftet The Time of the End, som bestod av artikler som hadde vært trykt i publikasjonen kalt Our Firm Foundation, utgitt.

Navnet på tjenesten Future for America retter oppmerksomheten mot historien om Uavhengighetserklæringen, for den publikasjonen markerte begynnelsen på Amerikas forente stater, og Jesus fremstiller alltid enden ved hjelp av begynnelsen. Tittelen på publikasjonen, The Time of the End, retter oppmerksomheten både mot «endens tid» i 1989, men også mot nåtidens ende når Mikael står opp. Det formaliserte budskapet i publikasjonen (Daniel elleve, vers førti til førtifem) ble avforseglet ved Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 (endens tid), og versene som ble avforseglet, fremstiller en historisk sekvens som går fremover fra 1989 inntil vers ett i kapittel tolv, der Mikaels oppstandelse og menneskenes nåtids avslutning blir identifisert.

Fra utgivelsen av Uavhengighetserklæringen i 1776 til utgivelsen av tidsskriftet The Time of the End er det to hundre og tjue år, og begynnelsen og slutten behandler de samme profetiske emnene. Utgivelsen av The Time of the End ble sammenstilt av kapitler som først var blitt publisert som artikler i publikasjonen Our Firm Foundation, og representerer den profetiske sannhet at uten å holde fast ved millerittbevegelsens grunnleggende sannheter (som er «vår faste grunnvoll»), er det umulig å forstå «kunnskapens vekst» ved «endens tid» i 1989.

Veimerket som fremstilles som «endetiden», og veimerket som representerer «formaliseringen» av budskapet i de parallelle historiene til den første og den tredje engels bevegelser, inneholder begge de profetiske elementene av «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Det neste veimerket i de parallelle historiene er bemyndigelsen av budskapet, markert ved nedstigningen av enten engelen i Åpenbaringen ti, den 11. august 1840, eller engelen i Åpenbaringen atten, den 11. september 2001. Oppfyllelsen av det annet ve over Åpenbaringen kapittel ni førte engelen i Åpenbaringen ti ned, og oppfyllelsen av det tredje ve over Åpenbaringen kapittel ti førte engelen i Åpenbaringen kapittel atten ned.

I de parallelle historiene begynner sildigregnet å «sprinkle» idet engelen stiger ned. På det tidspunkt blir budskapet «styrket» ved stadfestelsen av den forutsagte hendelsen. For millerittene var det opphøret av det osmanske overherredømmet som oppfyllelse av tidsprofetien om islam i det andre ve i Åpenbaringen kapittel ni, vers femten. For bevegelsen med de hundre og førtifire tusen var det «nasjonenes vrede», en profeti om islam i det tredje ve, som er i tiden for den sjuende basun i Åpenbaringen ti, vers sju, og som ble oppfylt da de store bygningene i New York City ble brakt til fall.

Hvert av de viktigste veimerkene i de parallelle historiene har direkte forbindelser til den Vidunderlige Tallmesterens verk, han som setter sin signatur på forholdet mellom de to synene som representerer to tusen tre hundre år og to tusen fem hundre og tjue år. De profetiske vekterne som reises opp ved engelens nedstigning, blåser i en advarende basun som innbefatter budskapet til Laodikea, som i 1856 var direkte knyttet til avforseglingen av det større lyset om «de syv tider». Veimerket med Habakkuks to tavler, representert ved pionerkartene fra 1843 og 1850, som begge grafisk fremstiller «de syv tider», kom mellom engelens nedstigning og «den første skuffelsen» i hver av de parallelle historiene.

Veimerket for «forsinkelsens tid» er direkte knyttet til den feilslåtte forutsigelsen i 1843, som var en forutsigelse om oppfyllelsen av både de to tusen tre hundre år og også de to tusen fem hundre og tjue år. Midnattsropets budskap var identifikasjonen av den nært forestående oppfyllelsen av disse to periodene med profetisk tid. Den dispensasjonelle «dør» som ble lukket ved det siste veimerket, identifiserer oppfyllelsen av disse to profetiske periodene, og markerer hvor den sjuende eller jubelbasunen begynner å lyde. Hvert veimerke i hver historie er direkte knyttet til «de sju tider», og «de sju tider» representerer den tråden som binder begge historiene sammen, og begge historiene representerer budskapet om senregnet.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«For dem som snubler på ordet, fordi de er ulydige», er Kristus en anstøtsstein. Men «den steinen som bygningsmennene forkastet, er blitt hjørnesteinen». Som den forkastede steinen hadde Kristus under sin jordiske gjerning båret forsømmelse og mishandling. Han var «foraktet og forlatt av mennesker, en smertenes mann og kjent med sykdom: ... han var foraktet, og vi aktet ham for intet.» Jesaja 53:3. Men tiden var nær da Han skulle bli herliggjort. Ved oppstandelsen fra de døde skulle Han bli erklært å være «Guds Sønn med kraft». Romerne 1:4. Ved sitt annet komme skulle Han bli åpenbart som himmelens og jordens Herre. De som nå sto i ferd med å korsfeste Ham, skulle erkjenne Hans storhet. For hele

universet skulle den forkastede steinen bli hjørnesteinen.

«Og den som den faller på, skal den knuse til støv.» Det folk som forkastet Kristus, skulle snart få se sin by og sin nasjon ødelagt. Deres herlighet ville bli knust og spredt som støvet for vinden. Og hva var det som ødela jødene? Det var klippen som, dersom de hadde bygget på den, ville ha vært deres trygghet. Det var Guds godhet foraktet, rettferdigheten avvist, barmhjertigheten ringeaktet. Mennesker satte seg opp mot Gud, og alt det som kunne ha vært deres frelse, ble vendt til deres ødeleggelse. Alt det Gud hadde forordnet til liv, fant de å være til død. I jødenes korsfestelse av Kristus lå Jerusalems ødeleggelse innbefattet. Blodet som ble utgytt på Golgata, var den tyngde som senket dem i ruin for denne verden og for den kommende verden. Slik skal det også være på den store siste dag, når dommen skal falle over dem som forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøts klippe, skal da fremtre for dem som et hevnnende fjell. Hans åsyns herlighet, som for de rettferdige er liv, skal for de ugudelige være en fortærende ild. Fordi kjærligheten ble forkastet og nåden foraktet, skal synderen bli tilintetgjort.»

«Ved mange illustrasjoner og gjentatte advarsler viste Jesus hva som ville bli følgen for jødene av å forkaste Guds Sønn. Med disse ordene henvendte Han seg til alle i enhver tidsalder som nekter å ta imot Ham som sin Forløser. Enhver advarsel gjelder dem. Det vanhelligede tempelet, den ulydige sønnen, de falske vingårdsarbeiderne, de foraktfulle byggerne, har sitt motstykke i enhver synders erfaring. Uten at han omvender seg, vil den dom som de varslet om, bli hans.» The Desire of Ages, 599, 600.